

יום ה' / ז' אלול תשמ"ט / 7.9.1989

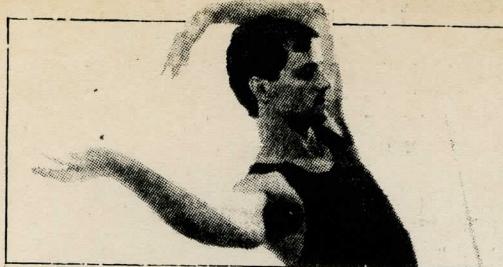
מחול
גבאי אלדור

ערב סתמי על גבול השעומים

להקת מחול "ב' שביעי" הנישה שלושם ריקוד מקסיקני חסרי עין של פוץ' בבלט עולמית. חוץ מזה היו שם דואט אחד טוניין, מחול אחד שיישי וכן הרפקאה לא מסומנת

להקת "ב' שביעי" נמצאת ב민 מסע מואר, הרחק מעצמה, לשום מקום. אחרת, מה ראתה ההנולעה האמנית לפתח ערבי חדש בכוראה עולמית של ריקוד מאית פיטר פוץ', "מאיריאצ'י". וזה ריקוד מקסיקני שכילו היה כל ריקוד עם כלשה, בתוספת כמה סטמנים ספרדיים קצביים, אחד מאות ריקודים שכמותם היו כבר מאות, טובים ממנו ורומים לו. ריקוד חסר צבע וכיון, ריק וחסר עניין, בקצוץ — משעמם. היו ב"מאיריאצ'" רקותים של חס, במוחול וגנות אטי וחונשי, ועוד רקה של צחוק ברוצח משעשע ולא מקורו, אותו ביצוע להפלא חיים אז ואךאל האוז.

פוץ', שהופיע בזמנו האחרון כאמן בטולו מבדר ואקר-ובטי — "אתה חייב לנוע" — יצר גם את "הגן". דואט מעניין לרוקן ורוקנית, מלוטש, נקי וקר. שני הגופות יצרו מכנים סימטריים והרמוניים, עם גיווות צזרות לריקוד נפר, על מנת לשוב ולהתחבר. ריקוד חיים און וטליה פו, שניהם בכיצוע מועלה. חיים או, ריקוד גבהה וגריל איברים, משרה תמיד בטחון על הבמה. הוא מקידרי אמינות, ולמרות שהריקוד המנכור מרמו (אולוי) על רוקדים או צמחים, תמיד יש בו, אכן, מרכז של אנושיות ונדרבות.

פיטר פוץ'. בכורה ל'מאיריאצ'י'

"אולמות שיש" של מרק מורייס, לפי מוסיקה של באך, הוא ריקוד על רמה אחרת; על משטח לבן נעים הרקדנים בהמון תנענות מהירות, ליעטים קטנות מאד, חזרות על עצמן. לרגע שבחני שאלו ללקטורים היו ווקדים, כך נראה הם היו נראים: לעלם לא נוגעים, לא מתיחסים זה לה. השיש הוא דימוי והולם לקור מהורד זה.

"ז' כלב" מאת דניאל אוראלו הוא הרפקאה של אלמן שיס בו הרבה דמיון ומעט ממשמעה. הסורה נקורת הוכבר, סיבת הקץ יום של המחול. על ריעית מש' מתבוננת כים, צילחת ארית קינן המيونת את הבמה מהתהפקת בהםים. ואחריך בכך שאור הרקננים ומשתעשעים, משכשכים כדגים והופכים לבסוף לאנשים המתהפים בעשן ורוקדים בכפי.

יש שם רקדנים טובים ומכתימים כמו עידן תדמור ותמי וייניג, יש כחוות תריסים ולהקה שפיתחה לה גוון מסויים, מאור פנים ושמחה עשייה. אך הערב כולל היה סתום על גבול השמחה, על גבול החוויה, על גבול השעומים.